

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a Jaroslavy Fúrovej, **v právnej veci žalobkyne: JUDr. E. K.**, nar. X., bytom V., zastúpená: *JUDr. I. Š., advokát, U. proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky*, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-28/PK-2009 zo dňa 17. marca 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 83/2009-33 zo dňa 22. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 83/2009-33 zo dňa 22. septembra 2010 **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozhodnutie žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia a disciplinárny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru č. 5 zo dňa 1.12.2006 podľa § 250j ods. 2, písm. e/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 141,21 € do rúk jej právneho zástupcovi v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci z obsahu pripojených administratívnych spisov žalovaného zistil, že v dňoch 18.10.2006 až 20.10.2006 bola vykonaná kontrola vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-44/BOK-V-I-2004 prideleného žalobkyni do vyšetrovania dňom 1.5.2005, na základe výsledkov ktorej bola konštatovaná nečinnosť žalobkyne v uvedenej veci od 17.3.2006 do dňa vykonania kontroly. Na základe vyjadrenia žalobkyne zo dňa 31.10.2006, podľa ktorého úkony vykonané v predmetnej veci od 17.3.2006 sa nachádzajú v VIII zväzku kontrolovaného vyšetrovacieho spisu, ktorý sa v čase kontroly nachádzal u znalca z odboru dopravy za účelom vypracovania

znaleckého posudku, bol chýbajúci spisový materiál vyžiadaný a dňa 24.11.2006 bola vykonaná kontrola ďalších troch zväzkov kontrolovaného vyšetrovacieho spisu. Podľa výsledkov tejto doplňujúcej kontroly bola žalobkyňa v kontrolovanej veci nečinná od 17.3.2006 do 26.7.2006, pričom aj po tomto dátume činnosť žalobkyne spočívala len vo vydaní uznesenia o spojení vecí a uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 26.7.2006, uznesenia o spojení vecí a uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 15.8.2006 v troch prípadoch a vydaní uznesenia o spojení vecí a uznesenia o vznesení obvinenia dňa 5.10.2006. Na základe výsledku uvedenej doplňujúcej kontroly bol spracovaný dodatok zápisnice z kontroly zo dňa 24.11.2006, s ktorým bol v ten istý deň oboznámený nadriadený žalobkyne. Dňa 29.11.2006 bolo žalobkyni oznámené začatie disciplinárneho konania pre podozrenie z disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.. Po vyjadrení žalobkyne k veci vydal dňa 1.12.2006 riaditeľ Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru disciplinárny rozkaz č. 5, ktorým uložil podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. žalobkyni disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov. Podľa odôvodnenia disciplinárneho rozkazu správny orgán prvého stupňa vychádzal predovšetkým z výsledkov kontroly zaznamenaných v zápisnici z 18.10.2006 a jej dodatku zo dňa 24.11.2006. Odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný rozhodnutím č.p.: KM-22/PK-2007 zo dňa 26.3.2007 zamietol a disciplinárny rozkaz potvrdil. Na základe žaloby podanej žalobkyňou dňa 29.5.2007 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1 S 291/2007-41 zo dňa 26.2.2009 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p.: KM-22/PK-2007 zo dňa 26.3.2007 podľa § 250j ods. 3 OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia bola podľa názoru súdu neúplnosť predloženého administratívneho spisu. V ďalšom konaní žalovaný rozhodnutím č.p.: SLV-28/PK-2009 zo dňa 17.3.2009 zamietol odvolanie žalobkyne proti prvostupňovému disciplinárnemu rozkazu a toto rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že disciplinárne opatrenie jej bolo uložené po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty určenej podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.. Podľa jeho názoru lehotu na uloženie disciplinárneho opatrenia je nutné počítať od úplného ukončenia kontroly, ku ktorému v danom prípade došlo až dňa 24.11.2006 spísaním dodatku k zápisnici z kontroly uskutočnenej v dňoch 18.-20.10.2006, s poukazom na to, že k doplneniu a predĺženiu kontroly až do 24.11.2006 došlo na základe obrany žalobkyne a bolo vyvolané nutnosťou zabezpečenia chýbajúcich zväzkov vyšetrovacieho spisu, v ktorom vzniklo podozrenie z nečinnosti žalobkyne, pričom ich obsah mal byť podľa tvrdení žalobkyne v jej prospech. Krajský súd dospel k záveru, že pokiaľ na základe výsledkov doplnenia kontroly zo dňa 24.11.2006 nadriadený žalobkyne ako správny orgán prvého stupňa rozhodol o disciplinárnom opatrení dňa 1.12.2006, urobil tak v rámci subjektívnej 30 dňovej lehoty plynúcej odo dňa 25.11.2006.

Krajský súd pokiaľ ide o vecnú stránku konania resp. nečinnosť žalobkyne, v ktorom sa videlo disciplinárne previnenie, vychádzal z predpokladu, že vyšetrovateľ postupuje vo veciach mu pridelených procesne samostatne, pričom je viazaný zákonnými lehotami stanovenými Trestným poriadkom a ostatnými právnymi predpismi. Považoval za nepochybné, že osobitne v tzv. väzobných veciach je vyšetrovateľ povinný postupovať prednostne a urýchlene a tomu musí byť prispôsobené aj čerpanie dovolenky a osobného voľna. Podľa názoru krajského súdu v postupe nadriadeného žalobkyne, ktorý z tejto jej nečinnosti vyvodil disciplinárne dôsledky, nemožno vidieť akýkoľvek rozpor so zákonom. Krajský súd konštatoval, že správne orgány oboch stupňov svoj postup opierajúci sa o výsledky kontroly vo vydaných rozhodnutiach náležite zdôvodnili. Taktiež považoval za nesporné, že v kontrolovanej veci došlo k prekročeniu zákonnej lehoty stanovenej na ukončenie vyšetrovania (čo je samo o sebe porušením zákona) a s ohľadom na to bola žalobkyňa povinná splniť si voči dozorujúcemu prokurátorovi oznamovaciu povinnosť, prečo

nebolo možné vyšetrovanie ukončiť v stanovenej lehote, aké dôkazy treba ešte vykonať a aký čas bude ešte vyšetrovanie pokračovať a umožniť tak prokurátorovi stanoviť pre jednotlivé úkony prokurátorské lehoty, pričom žalobkyňa vo svojich podaniach neuviedla, prečo si uvedenú notifikačnú povinnosť nesplnila. Krajský súd mal za to, že správne orgány skutkový stav veci zistili dostatočne a vyvodili z neho správne právne závery a v súlade so zákonom posúdili aj otázku zavinenia žalobkyne v tom zmysle, že na naplnenie disciplinárneho previnenia postačuje v disciplinárnom konaní preukázanie nedbanlivostného zavinenia.

Krajský súd sa stotožnil s jediným žalobným dôvodom, z dôvodu ktorého aj zrušil napadnuté ako i prvostupňové rozhodnutie a to pre formálny nedostatok výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, spočívajúci v absencii skutkového vymedzenia konania, v ktorom sa videlo disciplinárne previnenie. Poukázal na to, že predmetom disciplinárneho konania totiž nie je len uloženie sankcie, ale aj skutkové vymedzenie konania, za ktoré sa sankcia ukladá. Podľa jeho názoru výrok rozhodnutia o disciplinárnom správnom delikte musí obsahovať popis skutku, v ktorom sa vidí protiprávne konanie, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s vymedzením ďalších okolností potrebných k tomu, aby daný skutok nemohol byť zamenený s iným. Konštatoval, že z výrokovej časti disciplinárneho rozkazu musí byť zrejmé, za ktoré konkrétne konanie je osoba postihovaná, a to je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis protiprávneho konania, s poukazom na to, že špecifikácia skutku vo výroku rozhodnutia je nevyhnutná pre vylúčenie prekážky už začatej veci (litispendencia), dvojitého postihu pre ten istý skutok (zásada ne bis in idem), ďalej vylúčenie prekážky už rozhodnutej veci (res iudicata) a tiež pre určenie rozsahu dokazovania a pre zaistenie riadneho práva účastníka na obhajobu. Ďalej uviedol, že trestanie za disciplinárne správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestanie za trestné činy a v tomto zmysle je potrebné vykladať všetky záruky, ktoré sa poskytujú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky obvinenému z trestného činu, čo podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva z požiadaviek stanovených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaných v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb.). Pri otázke posúdenia nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí krajský súd poukázal na § 163 ods. 3 Trestného poriadku a na obdobnú právnu úpravu aj v prípade priestupkov (§ 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch). Podľa názoru krajského súdu skutočnosť, že zákon č. 73/1998 Z.z. neupravil náležitosti rozhodnutia v disciplinárnom konaní rovnakým spôsobom ako u priestupkov, nezakladá dostatočný dôvod pre odlišnosť v náležitostiach, ako je popis skutku, jeho miesta v rozhodnutí, a to najmä s ohľadom na povahu rozhodnutí o priestupkoch, resp. disciplinárnych správnych deliktoch a ich miesto v systéme trestania. Mal za to, že hoci § 241 ods. 2 uvedeného zákona výslovne nevyžaduje, aby výrok rozhodnutia obsahoval aj popis a konkretizáciu skutku, je potrebné trvať na tom, aby z vyššie opísaných dôvodov bolo protiprávne konanie, v ktorom sa vidí disciplinárny delikt, skutkovo vymedzené vo výrokovej časti rozhodnutia a preto nie je postačujúce vymedzenie konania žalobkyne, v ktorom sa videl disciplinárny delikt, v dôvodoch napadnutého i prvostupňového rozhodnutia.

Krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP vzhľadom na uvedenú vadu disciplinárneho rozhodnutia zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného i prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 OSP. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania, pretože v konaní bola úspešná.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietal,

že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Uviedol, že v predmetnej veci sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia k podanej žalobe žalobkyne, ktoré bolo zaslané Krajskému stádu v Bratislave pod č.p.: SLV-87/PS-S-2009 zo dňa 22.6.2009. Mal za to, že disciplinárny rozkaz, ako aj žalobou napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 zákona.

Poukázal na ustálený právny názor Najvyššieho stádu SR vyslovený v rozhodnutí sp.zn. 4 SŽ 74/02, podľa ktorého cit.: „pri určenej obsahovej štruktúre rozhodnutia výrok má obsahovať len autoritatívne riešenie otázky, ktorá bola predmetom rozhodovania a uvedenie právnych prepisov, podľa ktorých sa rozhodlo“, ako aj na právny názor NS SR vyslovený v rozhodnutí sp.zn. 4 SŽ 99/03, a súčasne aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 105/06-45, podľa ktorého cit.: „náležitosti rozhodnutia, obsahové aj formálne upravuje zákon v § 241 bez sankcie neplatnosti. Ako aj pri iných procesných úpravách aj podľa všeobecného procesného predpisu (zákon č. 71/67 Zb.) rozhodnutie sa považuje za platné aj za stavu, že nemá predpísané členenie. Teda za platné a právne záväzné sa považuje aj vtedy, ak má formu listu a kompetentný správny orgán ním rieši autoritatívnym spôsobom otázku týkajúcu založenia, zrušenia, či zmeny práv a povinností. Tu ide o rozdiel medzi úpravou v OSP, ktorý § 159 hovorí o záväznosti len výrokovej časti rozhodnutia. Procesné predpisy pre orgány verejnej správy ani zákon, podľa ktorého postupoval žalovaný takúto úpravu nemajú a preto je záväzná a platná celé rozhodnutie“.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že predmetom rozhodovania v danej veci, bolo uloženie disciplinárneho opatrenia žalobkyne podľa ustanovenia § 53 ods. 1 písm. b) zákona, a to zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov. Uviedol, že treba mať za to, že v predmetnej veci sa má postupovať podľa tých zákonných požiadaviek kladených na rozhodnutie, ktoré sú predmetom úpravy v ustanovení § 241 zákona a nie napr. zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Tvrdil, že zákon v žiadnom vo svojom ustanovení neukladá za povinnosť vo výrokovej časti popisovať skutkové zistenia, tak, ako to je upravené napr. v ustanovení § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, s poukazom na to, že podľa § 247a zákona, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal aj na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, s tým, že z uvedeného vyplýva, že štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon dovoľuje.

Poukazovanie v rozsudku na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalovaný považoval za nedôvodné. Uviedol, že služobný pomer príslušníka PZ je inštitútom verejného práva; právna povaha služobného pomeru príslušníka PZ vyplýva zo zvláštnej povahy zamestnávateľa policajta, ktorým je štát ako primárny nositeľ verejnej moci; príslušník polície sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktmi tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, na základe ktorej právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov nespádajú pod ochranu čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia, všetky spory medzi štátnou správou a zamestnancami, ktorí vykonávajú zamestnanie implikujúce účasť na výkone verejnej moci, budú vyňaté spod čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s výnimkou sporov v dôchodkových veciach, pretože ako náhle zamestnanec odíde do dôchodku, pretrhne zvláštne puto, ktoré ho spojovalo so štátnou správou. (ide o spory COEUR c. Francúzsko, BENKESSIOUER c. Francúzsko, PELLEGRIN c. Francúzsko). Ďalej uviedol, že vzhľadom na uvedené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (Európsky dohovor) je aplikovateľný len na civilné práva a záväzky, ale spory týkajúce sa ukončenia štátno-zamestnaneckého pomeru policajta nepatria do oblasti súkromného práva, ale do oblasti verejného práva.

Poukázal na to, že pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Tvrdil, že dôvodom k zrušeniu správneho rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia a rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (napr. NS SR č.k. 6 Sžo 130/2009). Zastával názor, že formálne zopakovanie disciplinárneho konania v predmetnej veci by v tomto prípade nepredstavovalo ani pre žalobkyňu reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia vzhľadom k tej skutočnosti, že skutkové okolnosti disciplinárneho previnenia uvedené v odôvodnení disciplinárneho rozkazu, ako aj v napadnutom rozhodnutí, ktoré zakladajú uloženie disciplinárneho oparenia žalobkyni aj podľa názoru Krajského súdu v Bratislave boli naplnené.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd vyhovel žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, žiadajúc ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru disciplinárny rozkaz, ktorým podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. uložil žalobkyni disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov, a preto odvolací súd v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými účastníkmi v preskúmvacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj zákonnosť prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o uložení disciplinárneho opatrenia žalobkyne.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, ktorého súčasťou tvoril administratívny spis, zistil, že riaditeľ Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru disciplinárnym rozkazom č. 5 uložil podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. žalobkyni disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov. Z odôvodnenia disciplinárneho rozkazu vyplýva, že správny orgán prvého stupňa vychádzal predovšetkým z výsledkov kontroly zaznamenaných v zápisnici z 18.10.2006 a jej dodatku zo dňa 24.11.2006. Proti uvedenému rozhodnutiu sa odvolala

žalobkyňa. Žalovaný správny orgán rozhodnutím č.p.: KM-22/PK-2007 zo dňa 26.3.2007 (rozhodnutie napadnuté žalobou) jej odvolanie zamietol a disciplinárny rozkaz potvrdil.

Ďalej odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že žalobkyňi bolo uložené disciplinárne opatrenie z dôvodu, že sa dopustila disciplinárneho previnenia v zmysle § 52 ods. 1 zákona, keď svojím konaním porušila základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) a b) zákona. Porušenia sa dopustila na tom skutkovom základe, že v kontrolovanej veci bola nečinná od 17.3.2006 do 26.7.2006, pričom aj po tomto dátume jej činnosť spočívala len vo vydaní uznesenia o spojení vecí a uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 26.7.2006, uznesenia o spojení vecí a uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 15.8.2006 v troch prípadoch a vydaní uznesenia o spojení vecí a uznesenia o vznesení obvinenia dňa 5.10.2006, ktorým konaním porušila zásadu rýchlosti konania ako jednu zo základných zásad trestného procesu vyjadrenú v ustanovení § 2 ods. 7 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a v ustanovení § 2 ods. 6 citovaného zákona, ktorý ukladá orgánom činným v trestnom konaní väzobné veci vybavovať prednostne a urýchlene a taktiež konala v rozpore aj s ustanovením § 209 ods. 3 uvedeného zákona a s čl. 77 ods. 1 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 111/2005 tým, že v trestnej veci, v ktorej neskončila vyšetrowanie v zákonnej lehote, nesplnila svoju povinnosť písomne oznámiť prokurátorovi, prečo nebolo možné vyšetrowanie ukončiť v ustanovenej lehote, aké úkony treba ešte vykonať a aký čas bude ešte vyšetrowanie pokračovať, kde zákon dáva právo prokurátorovi, aby na vykonanie úkonov určil vlastné prokurátorské lehoty.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície účinného v čase, kedy sa mala žalobkyňa dopustiť disciplinárneho previnenia kladeného jej za vinu, disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, b/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas.

Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. za disciplinárne previnenie možno policajtovi uložiť len jedno z disciplinárnych opatrení uvedených v § 53 ods. 1 písm. a) až c).

Podľa § 56 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z. pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

Podľa § 57 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z. za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie najskôr v nasledujúci deň po spáchaní disciplinárneho previnenia a len do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Ak konanie policajta, v ktorom možno vidieť naplnenie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, bolo predmetom prešetrowania iného orgánu, lehota 30 dní na uloženie disciplinárneho

opatrenia sa začína dňom, keď sa ktorýkoľvek z nadriadených policajta dozvedel o výsledku tohto prešetrovania; táto lehota platí aj v prípade, ak prvostupňové rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia bolo zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4, 7 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Rozhodnutie je vykonateľné, ak nadobudlo právoplatnosť alebo ak odvolanie nemá odkladný účinok. Na výkon rozhodnutia sa vzťahuje osobitný predpis (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok).

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že medzi účastníkmi preskúmvacieho konania nebolo sporné, že žalobkyňa v kontrolovanom jej pridelenom vyšetrovacom prípade nekonala, ale skutočnosť, že správne orgány nesprávne jej nečinnosť považovali za porušenie povinností policajta, keď neprihliadli okrem iného aj na jej obranu, že vo veci nekonala z dôvodu čerpania riadnej dovolenky alebo pracovného voľna a pokiaľ by sa aj dopustila disciplinárneho previnenia, disciplinárne opatrenie jej bolo uložené po uplynutí subjektívnej zákonnej lehoty, súčasne, že vo výroku rozhodnutia o uložení disciplinárnej sankcie absentuje uvedenie skutku, za ktorý sa jej ukladá disciplinárne opatrenie, ako aj, že žalovaný sa nedostatočne vysporiadal s jej odvolacími námietkami, majúce za následok jeho nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného a súčasne aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa len z dôvodu, že považoval za dôvodnú námietku žalobkyne, ktorou namietala, že výrok, ktorým jej bolo uložené disciplinárne opatrenie neobsahuje špecifikáciu skutku, ktorým sa dopustila disciplinárneho previnenia, pričom krajský súd na ďalšie námietky žalobkyne uvedené v jej žalobe neprihliadol, považujúc ich za nedôvodné.

Krajský súd sa náležite zaoberal žalobnými námietkami pokiaľ ide o námietky týkajúce sa skutkových zistení, posúdenia disciplinárneho previnenia, lehoty na uloženie disciplinárneho opatrenia, ako aj posúdenia nepreskúmateľnosti a zrozumiteľnosti

rozhodnutia žalovaného a svoje právne závery aj náležite odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa stotožnil aj odvolací súd v celom rozsahu a na ne poukazuje.

Pokiaľ súd prvého stupňa zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa len z dôvodu formálneho nedostatku prvostupňového rozhodnutia, spočívajúceho v absencii opisu skutku vo výroku správneho rozhodnutia, na základe ktorého sa žalobkyni uložili disciplinárne opatrenia, odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom krajského súdu.

Zákonodarca v právnej norme § 241 zákona č. 73/1998 Z.z. ustanovuje náležitosti rozhodnutia. V odseku 2 uvedenej právnej normy ustanovuje: „výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.“ Zo znenia prvej vety odseku 2 právnej normy ustanovenej v § 241 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva vôľa zákonodarcu tak, že správny orgán vo výroku uvedie ako rozhodol o predmete konania vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého rozhodol.

Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že pokiaľ aj zákonodarca výslovne v právnej norme neuvádza, že súčasťou výroku o uloženie disciplinárneho opatrenia je uvedenie skutku, na základe ktorého sa účastníkovi disciplinárne opatrenie ukladá, je povinnosťou správneho orgánu uviesť skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu ukladá disciplinárne opatrenie. Takáto povinnosť správneho orgánu vyplýva z obsahu uvedenej právnej normy, keď zákonodarca v nej uvádza, že výrok obsahuje rozhodnutie o veci. V disciplinárnom konaní predmetom konania je posudzovanie disciplinárneho previnenia účastníka, ktorý sa ho dopustil na základe konania resp. nečinnosťou a v prípade preukázania, že účastník sa dopustil disciplinárneho previnenia skutkom kladeným mu za vinu, správny orgán mu za takéto previnenie ukladá disciplinárne opatrenie, ktorá skutočnosť sa musí premietnuť aj do výroku rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o veci samej, a preto nie je možné považovať za súladné so zákonom, ak správny orgán vo výroku rozhodnutia, ktorým rozhoduje v disciplinárnom konaní, uvedie len, že účastníkovi konania ukladá disciplinárne opatrenie, pričom z takéhoto výroku nie je zrejмый skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu disciplinárne opatrenie ukladá. Konanie o disciplinárnom previnení a ukladanie sankcie zaň, vychádza zo zásad trestnoprávnej úpravy, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či ide o trestnú zodpovednosť podľa trestného práva, administratívne trestanie alebo disciplinárne trestanie, obvinený z porušenia právnej povinnosti má vždy právo vedieť, za ktorý skutok sa mu sankcia za porušenie právnej povinnosti ukladá, a preto vo výroku rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá sankcia za porušenie právnej povinnosti, by mal byť skutok uvedený určitým spôsobom tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom.

Z uvedených dôvodov, keďže predmetom konania v danej veci bolo posudzovanie disciplinárneho previnenia žalobkyne, bolo povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa, v rozhodnutí, ktorým jej uložil disciplinárne opatrenie, uviesť skutok, ktorým sa disciplinárneho previnenia dopustila a za ktorý sa jej predmetné disciplinárne opatrenie uložilo. Neuvedenie skutku vo výroku rozhodnutia treba považovať za formálny nedostatok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý nedostatok žalovaný správny orgán neodstránil s poukazom na to, že zákon v žiadnom zo svojich ustanovení neukladá za povinnosť nadriadenému vo výrokovej časti popisovať skutkové zistenia tak, ako je to upravené v § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že poukazovanie v rozsudku súdu prvého stupňa na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je treba považovať za nedôvodné, keďže služobný pomer príslušníka PZ je inštitútom verejného práva; právna povaha služobného pomeru príslušníka PZ vyplýva zo zvláštnej povahy zamestnávateľa policajta, ktorým je štát ako primárny nositeľ verejnej moci; príslušník polície sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktmi tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť, ako aj že čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Európsky dohovor) je aplikovateľný len na civilné práva a záväzky, spory týkajúce sa ukončenia štátno-zamestnaneckého pomeru policajta nepatria do oblastí súkromného práva, ale do oblastí verejného práva, s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, odvolací súd sa nemohol stotožniť s jeho námietkou. V tejto súvislosti poukazuje na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v náleze sp. zn. IV.ÚS 75/09-98.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na judikatúru Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva, tvrdiac, že na jej základe právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa naboru, výkonu povolania a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov nespádajú pod ochranu čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia, všetky spory medzi štátnou správou a zamestnancami, ktorí vykonávajú zamestnanie implikujúce účasť na výkone verejnej moci, budú vyňaté spod čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s výnimkou sporov v dôchodkových veciach, pretože ako náhle zamestnanec odíde do dôchodku, pretrhne zvláštne puto, ktoré ho spojovalo so štátnou správou a ako príklad uviedol spory COEUR (zrejme COERZ) c. Francúzsko a BENKESSIOUER c. Francúzsko, Pellegrin c. Francúzsko, odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že z uvedených rozhodnutí súdneho dvora pre ľudské práva jednoznačne vyplýva nemožnosť aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru, pretože práve z uvedených rozhodnutí vyplýva, že síce platí všeobecné pravidlo, podľa ktorého nie je možné aplikovať čl. 6 dohovoru vo veciach štátnozamestnaneckých pomerov vo vzťahu zamestnanec a štát, ale súdny dvor súčasne v týchto veciach vyslovil, že pokiaľ ide o otázky ekonomické v týchto prípadoch nie je možné vylúčiť aplikovanie čl. 6 Dohovoru.

Z uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vyplýva všeobecné pravidlo, že veci týkajúce naboru, výkonu povolania a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov nespádajú pod ochranu čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s uvedením ako príklad takých činností ozbrojené sily a polícia, teda tak, že všetky spory medzi štátnou správou a zamestnancami, ktorí vykonávajú zamestnanie implikujúce účasť na výkone verejnej moci, budú vyňaté spod čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s výnimkou sporov v dôchodkových veciach, avšak súdny dvor súčasne v týchto veciach vyslovil, že pokiaľ ide o otázky ekonomické v týchto prípadoch nie je možné vylúčiť aplikovanie čl. 6 Dohovoru.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepochybil, keď formálnu vadu rozhodnutia posúdil aj vzhľadom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože v konečnom dôsledku predmetnými rozhodnutiami správnych orgánov oboch smerov sa zasiahlo do jej ekonomického postavenia, keďže uložením disciplinárneho opatrenia došlo k zníženiu jej platu.

Súdy podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prihliadnu len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Aplikáciou uvedenej právnej normy treba dospieť k záveru, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (napr. NS SR č.k. 6 Sžo 130/2009).

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že formálne zopakovanie disciplinárneho konania v predmetnej veci by v tomto prípade nepredstavovalo ani pre žalobkyňu reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia a to aj vzhľadom k tej skutočnosti, že skutkové okolnosti disciplinárneho previnenia uvedené v odôvodnení disciplinárneho rozkazu, ako aj v napadnutom rozhodnutí, ktoré zakladajú uloženie disciplinárneho opatrenia žalobkyni aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom Krajského súdu v Bratislave boli naplnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení § 246c ods. 1 a s § 220 zmenil tak, že žalobu zamietol.

Odvolací súd žalobkyni náhradu trov konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože jej nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku jej neúspechu v konaní.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. júna 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth